

TOMÁŠ SZABÓ

KV-II

TRIHĽAV
MÁJ 2022

KV-II

Copyright © 2022 Tomáš Szabó
Všetky práva vyhradené / all rights reserved

Publikované pod značkou Trihlav s dovolením autora
Vydanie prvé, 2022, vlastným nákladom

Gerhard Tittke ležal už tretí deň v okope a spolu so svojim spolubojovníkom Fritzom Schlepperom pozoroval asi dvesto metrov vzdialený súvislý pás krovia a riedkeho lesa, ktorý sa tiahol pozdĺž ich pozícií.

Zakopalo sa ich tu niekoľko stoviek; narýchlo pozháňané skupinky nemeckých vojakov, ktorí mali uzavrieť trhlinu po ruskom protiútoky.

Niekoľko kilometrov po ich krídlach prebiehali ťažké tankové boje na úrovni divízií. Rusi zúrivo útočili a ku Gerhardovi neustále doliehali zvuky vzdialených výbuchov. V tejto oblasti, kde ležal Gerhard, sa rozprestierali močiare, čiže miesto bolo na útok nevhodné. Preto sem velenie umiestnilo len hŕstku vojakov, ktorí mali podľa všetkého na celý úsek stačiť. A bolo to ozaj tak, včerajší útok ruskej pechoty skončil katastrofálne - pre Rusov, pochopiteľne. Zaútočilo ich asi sto, ale guľometník ležiaci o pár okopov ďalej ich stihol väčšinu skosiť skôr, ako prekonal polovičku vzdialenosti k nemeckým pozíciám. O zvyšok sa postarali ostatní.

Gerhard včera tiež strieľal. Bol to jeho prvý ozajstný boj na fronte. Nebol si však istý, či niekoho trafil, pretože strieľali všetci a Rusi padali ako kolky. Uvedomoval si, že je nováčik, a bude sa musieť učiť od svojich spolubojovníkov.

Fritz pomaly pofajčieval cigaretu a tváril sa uvoľnene. Niet divu. Na fronte bol prakticky od začiatku východného ťaženia.

„Len klúd Gerhard,“ prehovoril, pretože si všimol, že jeho kamarát je dosť nervózny. „Ivan zase pošle skupinku svojich tak ako včera. Robia to stále, posielajú vojakov na istú smrť.“

„Len aby ich nebolo viac...“ odpovedal Gerhard.

„Viac?“ uškrnul sa Fritz. „Budú radi ak zoženú toľko ľudí ako včera. Všetci sú na našich krídlach. Myslím, že tam dostávajú pekne na frak.“

„Obed!“ zaznelo kdesi z diaľky a obaja si pripravili ešusy.

Za chvíľu k nim do okopu priskočil nosič jedla s várnicou a začal im naberať ich prídel.

„Zas ten humus ako včera?!“ ohradil sa Fritz.

„Bud' rád, že máš aspoň toto,“ odvrkol provianták. „Na hlavnej línii nejedli skoro dva dni. Rusi útočia dňom i nocou. Keď som bol dnes s raňajkami u veliteľa, započul som od prieskumákov, že Ivan cez noc dokázal dopraviť na front dve tankové divízie.“

„No to sa chlapci na krídlach majú na čo tešiť,“ odpovedal Fritz.

Provianták odbehol ďalej a vojaci opäť zostali sami.

„Sa nabehá,“ poznamenal medzi jedlom Gerhard. Línia okopov bola dosť riedka, takže ten čo zrovna roznášal jedlo alebo poštu musel prekonávať relatívne veľké vzdialenosti. Pomaly jedli. Nebolo to síce nič výnimočné, ale aj tak nič iné nemali.

Zrazu z lesa vystrelila biela svetlica a po nej dve červené. Z nemeckých zákopov im odpovedala zelená a zároveň sa od okopu k okopu nieslo „Nestrieľať!“

„Náš prieskum sa vracia,“ vysvetlil sucho Fritz, keď videl Gerhardov prekvapený výraz tváre.

A skutočne, za pár sekúnd z krovia vybehli traja prieskumáci. Rútili sa ozlomkrky k nim. Vtedy spozornel aj Fritz. Keď sa prieskum priblížil asi na päťdesiat metrov,

obaja začuli ako kričia: „Ivan prichádza, Ivan prichádza!“

Fritz zahrešil a Gerhard inštinktívne siahol po svojej prilbe. Pozeral za bežiacimi prieskumákmi a želal si, aby to nebola pravda. Oni však dobehli až k veliteľskému bunkru a po pár sekundovom hlásení začali poddôstojníci rozširovať povely: „...k boju pripraviť, všetci na svoje miesta, Ivan rovno pred nami...“

Vojaci prestali jesť a pripravili sa k boju. Znovu skontrolovali, či majú plné zásobníky, a či je po ruke tých pár granátov, ktoré nafasovali. Gerharda trochu ukludnilo, že guľometník nabil do guľometu dlhý pás nábojov. Ak to bude prebiehať ako včera, bude to dobré, pomyslel si.

Za chvíľu nastalo ticho. Všetci boli pripravení a čakali. Len vzdialené výbuchy pripomínali vojnu. Prešla prvá minúta. Druhá minúta. Čas sa neuveriteľne vliekol. Stále čakali.

„Je to už osem minút,“ povedal Fritz. „Dávajú si načas.“

„Mmhm...“ precedil medzi zubami Gerhard a pevnejšie stisol automat v rukách.

„Urááááá.....“ zaznel zrazu strašný rev. Niesol sa všade a Gerharda zamrazilo v kostiach. Zároveň sa z lesa začali vynárať Rusi.

„Ivan ide!“ zakričal ktosi zo susedného zákopu.

Gerhard fascinovane pozeral na valiacu sa červenú vlnu. Boli ich stovky. A stále pribúdali ďalší.

„...rrrrrrrrrrr...“ ozval sa nad bojiskom zvuk trhaného plátna. To guľometník spustil strelbu. Gerhard si stihol všimnúť, že niekoľko Rusov padlo, ale ihneď ich nahradili noví. To už spustili strelbu aj ostatní. Gerhard tiež zamieril automatom a strieľal, Ivan bol však príliš ďaleko na presnú

strelbu. Každopádne bolo vidieť, že mnohí z útočiacich padali.

„Tanky!“ zakričal medzi výstrelmi Johan Miller z vedľajšieho okopu. Hneď na to sa na niekoľkých miestach krovie rozhrnulo pred ocelovými obludami.

Gerhard ešte nikdy nestál zoči-voči útočiacemu tanku. Cestou na front videl síce množstvo vrakov popri ceste, ale teraz sa jeden valil priamo na neho.

Pechota trochu spomalila, zrejme aby pustila tanky dopredu. Bolo ich sedem.

„KV-II,“ identifikoval typ Fritz. „Pochybujem, že ich zastavíme.“

Obom bolo jasné, že ich skupina nemá okrem zopár magnetických mín žiadnu protitankovú zbraň. Nikoho nenapadlo, že Rusom sa podarí prekonať s tankami močiare.

Tanky sa dostali do popredia a pomaly, neúnavne sa približovali. Pechota sa držala viac vzadu a snažila sa za nimi aspoň čiastočne kryť.

„Ide rovno na nás...!“ zakričal s hrôzou Gerhard na Fritza. „Fritz, Fritz, čo je s tebou?!“ Fritz však neodpovedal, ležal na dne okopu, tvárou k zemi. Gerhard ho otočil a uvidel jeho zakrvavenú tvár. Fritz bol mŕtvy.

„Vy ruské svine!“ zareval a začal zbesilo páliť. Rusi už boli len sto metrov od neho.

„...tatatata...“ zasvišťali okolo Gerhardovej hlavy náboje z tankového guľometu. Rýchlo sa skryl do okopu. Posádka tanku ho očividne zbadala.

Zrazu stíchol charakteristický zvuk nemeckého guľometu. Gerhard sa opatrne pozrel tým smerom: Videl, ako guľometné hniezdo preskakujú ruskí vojaci. Vzduchom sa mihli poľné

lopatky a bajonety. Gerharda zamrazilo. Rusom sa podarilo vniknúť do nemeckej obrany.

On sa však musel venovať svojmu úseku.

Mierne vystrčil hlavu smerom k tanku.

„...tatatata...“ svišťali náboje vzduchom. Tank už bol blízko. Z okopu sa vybehnúť nedalo, všade boli Rusi, a tí by ho okamžite dostali. Bol zúfalý. Beznádejne hodil pod tank posledný útočný granát. Ten mu však nijak nemohol ublížiť.

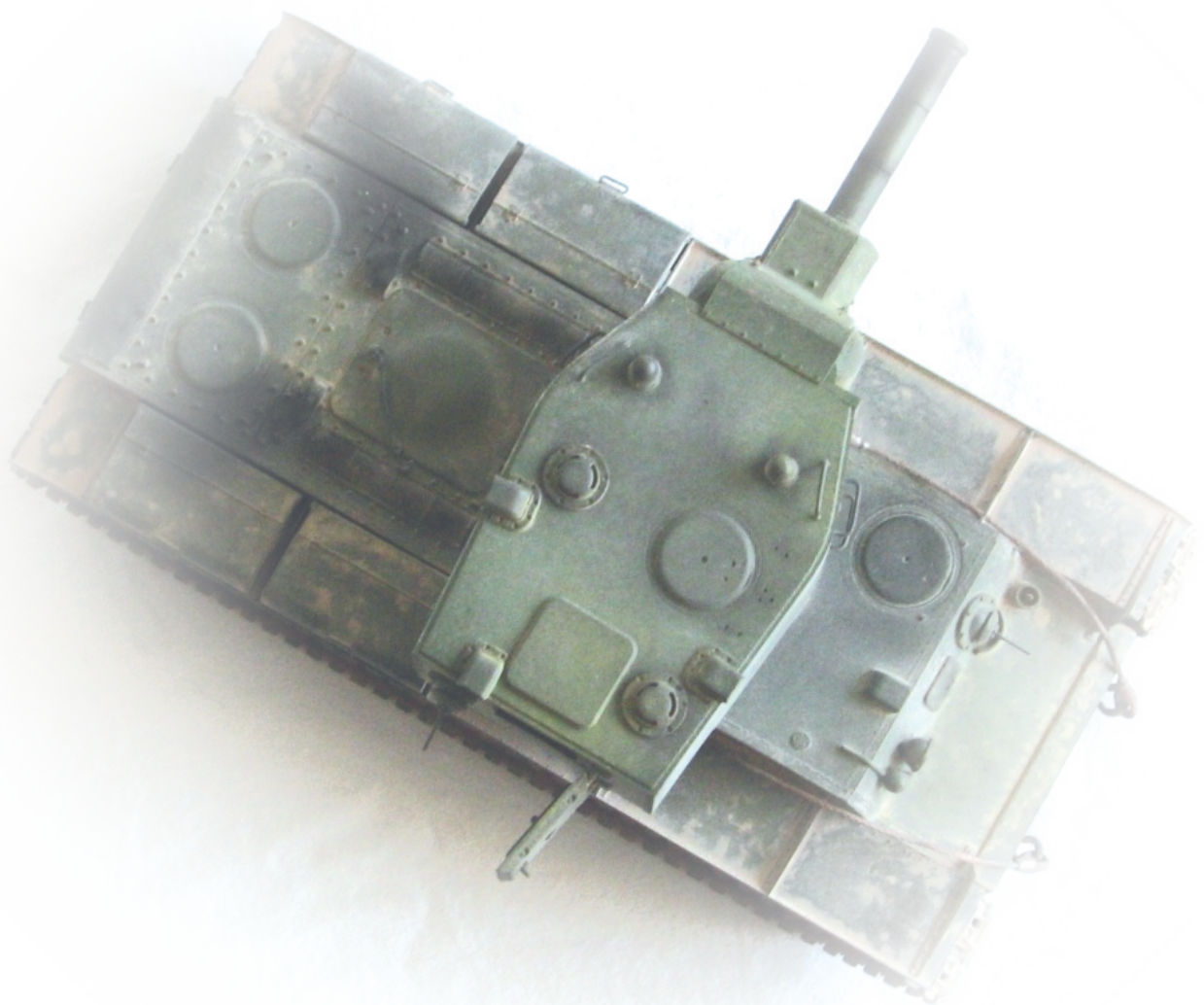
Okopom otriasal rachot pásov. Gerhard riskoval a vystrčil hlavu ešte viac. Guľomet bol namierený iným smerom, Rus si zrejme myslel, že ho trafil. Prečo však tank smeroval stále na neho?

Zrazu zacítil nepredstaviteľnú bolesť v ramene a padol na dno okopu. Z ramena sa mu valila krv. Vystrčil sa príliš vysoko a Ivan ho trafil.

Tank už bol na prednej hrane okopu. Gerhard sa snažil inštinktívne odplaziť preč, ale jeho telo nebolo schopné pohybu. Bezvládne ležal a omámene pozeral na oceľový kolos nad ním. Zdravou rukou sa mu podarilo našmátrať automat a namieriť ho pred seba.

To bolo posledné, čo urobil.

Potom ho rozdrvili pásy.

TRIH LAV

WWW.TRIHLAV.COM

CENA: 0eu, NEPREDAJNÉ